

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 12 * 19. března 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Životní drama
Josefa Brykse –
člena naší církve
a válečného
hrdiny

VEČER TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA V PARLAMENTU

Dne 7. března uběhlo 156 let od narození Tomáše Garrigua Masaryka. Narozeniny prvního prezidenta samostatného Československa připomenulo na den přesně setkání v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, organizované Církví československou husitskou pod záštitou premiéra Jiřího Paroubka.

Masaryk je osobností, která stále přitahuje pozornost, a příležitost dostat se do parlamentu je vzácná. Prostorový a skvostný sál pro několik set lidí byl plný již čtvrt hodiny před oficiálním zahájením v šest v podvečer, přičemž většinu příchozích tvořili členové naší církve. K významným oficiálním hostům se společně s premiérem Jiřím Paroubkem řadil ministr kultury Vítězslav Jandák, velvyslanec Slovenské republiky v Praze Ladislav Ballek, náměstek primátora hlavního města Prahy Rudolf Blažek, poslanec Miloš Kala, zástupci jiných církví a institucí. Církev československou husitskou reprezentovali biskup pražský Karel Bican, biskup plzeňský Michael Moc, biskup královéhradecký a správce církve Štěpán Klásek.

Úvodní slovo přidelil moderátor Jiří Vaníček Karlu Bicanovi, pod jehož patronací se setkání konalo. Ve svém krátkém příspěvku mimo jiné hovořil o významu naší identifikace s konkrétním vzorem Tomáše Garrigua Masaryka. Podle biskupa pražského není ostudou mít před sebou pozitivní autoritu, jejíž etický, morální a profesionálně výstižný obraz může vnášet do každodennosti našeho bytí rozměr nápaditosti, kreativity, profesní energie a osobnostního růstu.

Pro Jiřího Paroubka je podle jeho slov Masaryk příkladem věřícího filozofa, vlastence a světoobčana. Premiér ve svém projevu mimo jiné

připomněl, že Tomáš Garrigue Masaryk jako první předjímal evropské integrační procesy.

Po krátkých vstupech ministra kultury Vítězslava Jandáka, poslance Milošava Kaly, který spolu s premiérem převzal nad setkáním záštitu a náměstka primátora Prahy Rudolfa Blažka následovala přednáška Daniela Totha na téma "Masarykovo pojetí Evropy v kontextu politické filosofie". Doktor Toth připomněl, že Masaryk byl zastáncem demokracie, stojící na principech humanity, mravnosti a náboženské ideje. Naopak odmítal teokracii, neboť propojení politiky a náboženství považoval za svízelné. Masaryk podle Totha zastával názor, že náboženství musí být živou a žitou praxí, nikoliv formou politické moci. V poutavé přednášce byla připomenuta doba před vznikem samostatného Československa, Masarykova díla, jeho působení na poli vědeckém i politickém, včetně odvážných střetů s většinovými myšlenkovými proudy, které považoval za nesprávné.

Řeč profesora Ctirada Johna na téma "Student v Masarykově republice" byla jímavou vzpomínkou na jeho vlastní studentská léta, na dobu hledání hrdinů a vůdců, mezi nimiž byl Masaryk na prvním místě.

Cyklus projevů a přednášek uzavřelo vystoupení Pražského žestového sboru. V následné diskusi vystoupila Zlata Fořtová z Československé obce

legionářské a Hanka Tonzarová. Kromě krátké řeči zviditelnila profesorka Fořtová osobnost prezidenta – osvoboditele i jinak. Ještě před samotným začátkem slavnostního setkání pověsila na čelní stěnu velkou fotografii T. G. Masaryka sledujícího všesokolský slet v roce 1926.

Poslední slovo večera patřilo Štěpánu Kláskovi: „Věřím, že to co je na Tomáši Garriguovi Masarykovi cenné, výstižně vyjádřil kazatel František Urbánek – Masaryk měl veliké sebevědomí, ale neměl veliké já, nebyl domýšlivý. V tom je odkaz nejen pro ty, kdo stojí v čele státu, ale hlavně pro nás.“

Biskup královéhradecký a správce

církve vzpomněl na Masarykova slova "pracovat a žít pod zorným úhlem věčnosti". Také upozornil, že bychom se k Masarykovi neměli hlásit, jen když se to zrovna nosí. Úplně na závěr pak Štěpán Klásek citoval z Bible – Zjevení Janovo, 21. kapitola od prvního verše.

Večer v úterý 7. března věnovaný Tomáši Garriguovi Masarykovi byl

podnětný a zajímavý zejména vzhledem k tomu, že každý z příspěvů se přirozeně zaměřil na jiný aspekt této osobnosti. Výsledkem byla mozaika různých pohledů, poskládaných do jednoho pestrého celku. A věřte, že i nádherné prostory parlamentu, jindy nepřístupné, také stojí za zhlédnutí.

Pavel Pánek

Zahájení projektu "Šance pro nás"

V 8. čísle ČZ jsme vás informovali o dvouletém integračním projektu pro mladé nezaměstnané lidi, který díky grantu z Evropského sociálního fondu, rozpočtu MPSV ČR a rozpočtu Hlavního města Prahy realizuje Ekumenická síť pro aktivity mladých (ENYA). V pondělí 27. února proběhlo slavnostní zahájení projektu ve sboru Alberta Schweitzera v Praze 4 – Michli. Účastnili se jej pracovníci projektu, dále první skupina mladých lidí, kterým je projekt určen, a další vážení hosté.

Zahájení předcházelo dvouhodinové setkání účastníků projektu s jeho pracovníky, během nějž měli možnost poprvé se trochu seznámit, hovořit o tom, co od projektu očekávají, čeho by chtěli dosáhnout. Diskutovali také o společných pravidlech průběhu projektu a zamýšleli se nad jeho názvem. Nakonec zvítězila "Šance pro nás".

Potom již začali přicházet pozvaní hosté, mezi nimiž byl i pražský biskup Mgr. Karel Bican, Mgr. Karolína Harriesová z Magistrátu Hlavního města Prahy, která má na starosti náš projekt, Mgr. Věra Rožková, vedoucí Humanitního odboru Městské části Praha 4 a paní Jaroslava Jones, ředitelka jedné z partnerských organizací projektu, Nadace Civilia, která s námi zároveň na projektu spolupracuje. Projekt společně představily jeho hlavní koordinátorka Cath Moss a michelská farářka Eva Mikulecká. Bratr biskup hovořil s jednotlivými účastníky, ptal se jich na jejich problémy a očekávání od projektu. Mimo jiné řekl, že se v pražské diecézi snažíme slova o pomoci bližním, která každou neděli zaznívají z kazatelen, během zbylých dnů v týdnu naplňovat konkrétními skutky a tento projekt je jedním z příkladů této snahy. Paní Věra Rožková uvedla, že si projektu občanského sdružení ENYA nesmírně váží, protože za celou dobu, co pracuje v sociálních službách, toto je první příklad konkrétní pomoci, nabídnuté mladým nezaměstnaným lidem.

Znovu se obracíme na náboženské obce, aby nás kontaktovaly v případě zájmu o spolupráci. Pokud potřebujete pomoci s drobnějšími opravami, nátěry, úklidovými pracemi či údržbou zahrady, obraťte se na nás. Informace a podrobnosti o této spolupráci získáte na adrese ENYA, U nás 9, 147 00 Praha 4; tel. 241 483 743; e-mail: cejenya@mbox.vol.cz nebo přes NO Praha 4 – Michli.

Jana Krajčířková

PŘÍSLUŠNÍK NAŠÍ CÍRKVE – HRDINA A MUČEDNÍK

V červnu loňského roku byla v Olomouci, v ulici Hanáckého pluku odhalena pamětní deska hrdinovi z nejstarších, bohužel i člověku lidskou zlobou a nenávistí snad nejvíce postiženému. Člověku, kterého zlínský spisovatel Jožka Hušek označil při odhalování desky za největšího Moravana za posledních šedesát let. Pamětní deska, věnovaná Konfederaci politických vězňů Olomouc nese tento text; "Zde žil válečný pilot plukovník Josef Bryks, příslušník RAF, vězněný nacisty i komunisty. Zemřel ve věku 41 roků v uranových dolech v Jáchymově v roce 1957."

Josef Bryks se narodil před devadesáti lety 18. března 1916 v Laštanech u Olomouce jako sedmý z osmi dětí středního rolníka Františka Brykse a jeho ženy Anny. Vystudoval obchodní akademii v Olomouci, kde získal velmi dobrou znalost anglického jazyka, která se hrála v jeho dalším životě důležitou roli. Vstoupil na letecké odděle-

ní Vojenské akademie v Hranicích na Moravě a byl vyřazen v hodnosti poručíka letectva. Byl přidělen k leteckému pluku Dr. Edvarda Beneše v Olomouci, záhy absolvoval aplikační kurz v Prostějově, kde prodělal pilotní výcvik. V době mnichovské krize nastoupil k 33. stíhací letce.

Brzy po okupaci republiky německými vojsky se rozhodl, stejně jako dlouhá řada jeho leteckých kamarádů, k opuštění republiky. Cílem byla Velká Británie. Prošel téměř klasickou cestou přes Slovensko do Maďarska, kde byl zatčen a po třech měsících věznění vrácen zpátky na Slovensko. Podařilo se mu uprchnout a znovu přes Maďarsko se dostal do Jugoslávie. Tam se přihlásil na francouzském konzulátu v Bělehradě. Pak následovala cesta přes Řecko a Turecko do Sýrie a potom lodí do Francie. Okupační válka Německa však Brykse dostihla i tady. Proto na jedné z evakuačních lodí zamířil koncem června

1940 do Velké Británie. Země, která nedlouho předtím podepsala potupný mnichovský diktát a obětovala německé rozpínání Československo, sama začala pocítovat vážné obavy z napadení hitlerovským Německem. Proto s otevřenou náručí přijímala do řad své armády cizí státní příslušníky, zejména letecký personál. Josef Bryks byl přijat do služeb anglického královského letectva Royal Air Force - RAF - v důstojnické hodnosti Pilot Officer a v Duxfordu nastoupil službu u 310. československé stíhací peruti. Díky již zmíněné výborné znalosti angličtiny byl přerazen do 242. peruti RAF (kanadské), kde sloužili Kanadčané, Poláci, Češi, Australané, Francouzi a Angličané. Peruť včetně Josefa Brykse podnikala denní ofenzivní bojové operace nad okupovanou západní Evropou. Při jedné z nich, v podvečer 17. června 1941 utrpěla kanadská peruť těžké ztráty. Ačkoliv piloti RAF

Pokračování na str. 3

Myšlenky, slova, činy

Vztah k Bohu sklánějícímu se k člověku v Ježíši Kristu naplňuje naše myšlení každého dne. Přemýšlíme o Bohu v Kristu a také o něm mluvíme. Myšlenky a slova jsou pouze jakýmsi východiskem a mostem. Pokud zůstáváme jen u naslouchání a přemýšlení, zůstává i Bůh v Kristu Ježíši pouze na prahu naší existence.

Víra, naděje a láska zůstávají přede dveřmi našeho srdce a čekají na naše rozhodnutí. Jak se rozhodneme, ukazuje praxe našeho života, naše každodenní konání a jeho důsledky.

Když pisatel 1. listu Janova říká: „Kdo zachovává Boží slovo...“ má na mysli víc než jen to, že člověk čte či naslouchá evangeliu. Myslí na proměnu srdce a změnu smýšlení v tom smyslu, že se v něm a s ním děje alespoň zčásti to, o čem je možno říci, že slovo evangelia se stává tělem. To vyjadřuje druhá část uvedené citace: „...v něm vpravdě láska Boží dosáhla svého cíle.“ A aby nedošlo k nedorozumění, pisatel dodává: „Kdo říká, že v Kristu zůstává, musí žít tak, jak žil on.“

Co v konfrontaci s těmito slovy smíme říci, je myšlenka a slovo žalmisty Páně: „Moje duše chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo. Podle svého milosrdenství mi zachovej život, Hospodine. Svědectví tvých úst se budu držet.“ (Ž 19,81-88) Držme se proto v téhle záležitosti apoštolova doporučení: „Nesmýšlejte vysoko, věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost.“ (Ř 12,6).

A prosíme, ať se při nás uskutečňuje slovo žalmu: „Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.“ (Ž 131)

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE POSTNÍ

Slovo o kříži je nám Boží mocí ke spáse

Všim, co Ježíš říká i činí, dává znamení, že je Boží Syn, Spasitel světa. To znamení je výzvou: uznejte jeho autoritu a přijměte ho za Pána svých životů! Bez toho si nelze získat Boží přízeň nijak, vůbec už ne okázalými dary a honosnými prázdny obřady.

Znamení lze také ignorovat - k vlastní škodě ovšem. Jako tehdy, tak i dnes mnozí kladou Kristu opovržlivou otázku: jakým právem nám zrovna ty dáváš znamení, co máme nebo nemáme dělat? Jakým právem nám chceš mluvit do života?

To právo získal Pán Ježíš tím, že za nás zemřel na kříži a že se k němu nebeský Otec přiznal slavným vzkříšením. Kristus sám je přesvědčivé znamení ukazující pravý směr životní cesty ku věčnosti. Jiné znamení nehledjme!

Vstup: Ex 20,22-24

Epištola: 1 K 1,18-25

Evangelium: J 2,13-22

K obětování: Pň 15,8 (nebo 1 P 2,4-5)

Závěrečné čtení: Jr 7,2-11

Modlitba:

Nebeský Otče, zjevil jsi velikost své lásky k nám, když jsi tomuto mnohdy nevděčnému světu poslal svého Syna, aby se obětoval pro naši spásu. Nabízíš nám dar věčného života, uvěříme-li v Ježíše Krista a půjdeme-li cestou, kterou nám ukáže a kudy nás povede.

Prosíme: připomínej nám, že nemáš zalíbení v takových chrámech, jež jsou jen chladnými a prázdny stavbami z kamene, ale že nejraději přebýváš v živých srdcích, která tě milují a s důvěrou se otevírají vanutí tvého Ducha.

Vhodné písně: 101

Nad Písmem

VYČIŠTĚNÍ CHRÁMU

J 2,13-22

O každých Velikonocích přicházely četné zástupy poutníků, aby ve svatém městě slavily památku vysvobození Izraele z Egypta. Z pozdějších pramenů víme, že přitom byly vyslovovány naděje spojené s koncem starého a počátkem nového věku. Také Ježíš očekával příchod Božského království. Stejně jako mnozí z jeho přívrženců, kteří jej v jeruzalémských branách vítali jako Mesiáše. Asi už nezjistíme, jak on sám podobu této lidové mesiášské demonstrace přijímal, jisté však je, že vjezd do Jeruzaléma byl nejen veřejným potvrzením jeho zápasu s tehdejšími duchovními vůdci, ale i vyjádřením přesvědčení, že nároky, které vznášel, jsou oprávněné.

Vyčištění chrámu se děje s vědomím blížícího se střetnutí s mocí zla a brzkého příchodu království spravedlnosti. Se všemi, kdo z chrámu modlitby učinili "peleš lotrů" a "dům kupecký", jak s důrazem překládají kraličtí, je třeba jednat podle požadavků jóšijášovské reformy (srov. 2 Kr 22-23). Na záda směnárníků vydělávajících na těch nejhudších, kteří se posledním haléřem snaží zavděčit lupičskému chrámovému systému (Mk 12,38-44), dopadají rány bičem. Nyní jsou pro změnu do krve drásány hřbety těch, kdo Boží zákon obrátili v předpisy ekonomické prosperity a neštítí se světským provozem znesvěcovat Hospodinův svatostánek. Nejde jen o to, aby se zbožní mohli lépe soustředit v tichu chrámových prostor, údery rázné ruky směřují hluboko pod povrch chrámového hemžení: učinme přítrž tomu, aby bohatství jedněch stále rostlo a po nemajetných, námezdně pracujících a nezaměstnaných bylo požadováno stále více obětí!

Svištění biče, přinášející byt' jen na okamžik zadostiučinění všem těm malým a nepatrným Hospodinova lidu, dává tušit, že se již přiblížil čas, kdy Bůh dá v obět' sám sebe k usmíření, neboť se mu zalíbilo spásit člověka bláznovsou zvěstí o Kristově vykupitelském kříži. Lidé, s nimiž se Vzkříšený setká, budou v koncích se svou moudrostí! Boží syn ponese i náš kříž a my se budeme moci odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevře zrušením opony - to jest obětováním svého těla (Žd 10,19-20). Kéž mu nic nestojí v cestě!

Tvrději než údery bičem, však dopadnou na přítomné Ježíšova slova o zboření chrámu. Jsou pro ně nesrozumitelným výkladem Zachariášova očekávání mesiášské doby, kdy bude nastolen nový řád bez kultu a obětí, neboť posvátné se stanou i tak obyčejné věci jako koňské zvonce a kuchyňské nádoby (Za 14,20). Ano, nebude už kramáře v domě Hospodina zástupů v onen den, říká prorok, ale likvidace centra náboženského dění? Vzdát se toho, co bylo drahé našim otcům, ačkoliv mnozí tuší, že Bůh jedná jinde a my se klaníme modlám? To je nepřijatelné. Ovšem právě konfrontací s chrámem začíná Bůh naplňovat smlouvu zpečetěnou při poslední večeři Ježíšově. Vyčištěním chrámu je spuštěn běh

událostí, na jehož konci blahoslavení spatří krev, jež se bude prolévat za mnohé na odpuštění hříchů (Mt 26,28). Až bude završeno dílo Boží lásky, chrám Ježíšova těla se stane branou do nebe a místem, kde se setkají všichni povolání, ať Židé, Řekové či pohané. Cíl obchodní ruky v chrámovém nádvoří je však dokladem toho, že Boží lid očekává své zajištění mocenskými a hospodářskými prostředky a zatím si příliš neláme hlavu s Božími zaslíbeními a plány.

Jak jsme na tom my? Dovedeme také radikálně skoncovat s tím, co se neslučuje s naším křesťanským vyznáním? Jak to vypadá s ochotou proměnit svůj život v pašije, je-li třeba Ježíše následovat?

Nebráníme se přinášet anebo slyšet zvěst Božího slova v její naléhavosti? Nepotlačujeme někdy i projevy odvedzanosti Bohu, abychom tím nepohoršovali své okolí? Jistě, nechceme vypadat jako fanatici víry, ale kde je naše věrohodné svědectví? Nespoléháme v některých sborech více na síť různých "ekonomických pojistek" a na "osvědčené světské prostředky" než na Boží moc? Nakolik je možné přizpůsobit se světu? Jak se kupříkladu zachováme, až bude zastaven přísuch státních prostředků na platy duchovních? Je dnes v našich náboženských obcích obětavost v rozličných podobách služby vnímána jako plod "stravující horlivé víry"? Nezasloužili bychom i my tvrdšího jednání z Boží strany?

Vždy je třeba obětí, aby se zrodilo něco nového a dobrého. Život národů a pokrok byl nesen často právě těmi, kteří nevznášeli nároky, ale byli třeba i ne zcela vědomě pohotoví a ochotní k sebezapření a nesení břemen ve službě druhým. A tak si možná i my myslíme, že je nezbytné účastnit se všeho, čeho se účastní svět, že musíme vyřešit všechny problémy, které se nám staví do cesty, že je nutné stále přinášet obětí smíření Bohu, maskovat svou nedostatečnost, naplnat síly, prohlubovat zbožnost a nalézat nové rezervy, a že musíme už teď nahlédnout a uchopit svou budoucnost, abychom si ji v každém případě (jen za rozumnou cenu) zajistili, abychom byli očištěni k nelehké cestě spolu s Kristem.

Bůh však po nás nežadá statečnost velikánů víry. Má nás rád takové, jací jsme, i jako chybní a hříšní. To nemá být ujištění vedoucí k pasivitě. Přijmeme-li výzvu, abychom se víc než na cokoli jiného spoléhali na

Krista, nalezneme v jeho oběti sílu do další služby. Na místo našich obětí a snaživého úsilí o upevnění vůle a zdokonalení křesťanských ctností, v nichž často vidíme jedinou možnou cestu a jimiž se pokoušíme nahradit ubývající síly a nedostatky všeho druhu (včetně absence víry), přináší Bůh v Ježíši Kristu sám sebe. Aby nás zachránil. Abychom na něj mohli bez dalších podmínek složit svou naději. Žádá toliko důvěru a otevřené oči a uši.

Dejme tedy raději jemu přednost přede vším, zvláště před naším někdy zcela světským hemžením v chrámových prostorách, abychom i my znovu uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš pověděl, když mluvil o chrámu svého těla.

Aleš Tomčík

*Děkujeme ti,
nebeský Otče,
že jsi poslal
svého Syna Ježíše Krista,
aby byl vydán jako oběť
za naše hříchy.
Také skrze jeho rozhodnost
nás učíš pravé poslušnosti.
V jeho stopách
můžeme nyní kráčet i my.
Celý svůj život,
všechny své síly
a schopnosti
můžeme zasvětit
plnění tvé vůle
a tvých příkazů,
toho, co se tobě líbí,
a co je k oslavě
tvého jména.
Je postní čas.
A přece se radujeme
z toho, že ve svých
zápasech a rozhodování
nejsme sami,
ale že ty, ve svém Synu,
jsi při nás
jako náš rádc a pomocník,
naše síla.
Děkujeme,
že se náš život neřítí
do nesmyslné propasti
prázdnoty, nicoty a smrti,
protože ty jsi na kříži
nakonec zvítězil
a zaručil poslední platnost
svých zaslíbení
o moci pravdy a lásky.
Amen*

Pozor, soutěž!

Hnutí Brontosaurus vyhlásilo třetí ročník soutěžní přehlídky Ekofór, soutěže kreslených a fotografických vtipů s tematikou životního prostředí, které se může každý zúčastnit. Soutěží se ve třech kategoriích - kreslené vtipy do 15 let, kreslené vtipy nad 15 let a fotografické vtipy bez rozdílu věku.

Uzávěrka soutěže je 14. dubna, vyhlášení výsledků na festivalu Mohelnický dostavník v Mohelnici u Olomouce 2. září.

Vtipy hodnotí odborná porota i veřejnost. Na vítěze čekají poznávací zájezdy a další zajímavé ceny. Soutěž probíhá pod záštitou ministerstva školství a ministerstva životního prostředí.

Práce lze poslat poštou: Hnutí Brontosaurus, Orlí 5, Brno 602 00, nebo e-mailem: ekofor@brontosaurus.cz

Info: <http://ekofor.brontosaurus.cz>

PŘÍSLUŠNÍK NAŠÍ CÍRKVE – HRDINA A MUČEDNÍK

Pokračování ze str. 1
statečně a energicky bránili doprovázené bombardovací letouny, bylo tři-
náct stíhaček sestřeleno. Mezi nimi
bohužel i Hurricane Josefa Brykse.
Jeho přemožitelem byl (podle bádání
v německých archivech několik desí-
tek let po ukončení války) s velkou
pravděpodobností největší Hitlerovo
letecké eso za II. světové války Ge-
schwaderkommodore JG 26, Oberst-
leutnant (velitel eskadry) nadporučík
Adolf Galland s 83 sestřely. Bryksův
letoun se v plamenech zřítil k zemi
severozápadně od St. Omeru poblíž
města Lilie v severní Francii.

Popálenému Bryksovi se podařilo
z hořícího letounu vyskočit a na padá-
ku se snést k zemi. Francouzští rolní-
ci, kteří leteckou bitvu a Bryksův ses-
kok sledovali, pomohli mu tak, že mu
ještě před příjezdem německých vojá-
ků na místo dopadu dali civilní šaty a
trochu jídla. Ve stodole ukrytého
Brykse však Němci objevili. Nejdříve
ho zbili a zkopali a potom odvedli
k výslechu.

Od této chvíle zatajoval Bryks svoji
identitu. Vydával se za Angličana Jo-
sepha Rickse a to z důvodu všeobecně
známé skutečnosti, že Češi jako občané
Protektorátu ve službách Velké
Británie, tedy ve službách nepřítele,
neměli v zajetí stejné podmínky jako
Angličané a podle výkladu Němců se
na ně nevztahovala ženevská konven-
ce o válečných zajatcích. Stejně tak
v Protektorátu žijící rodina by byla
velmi tvrdě postižena.

Seskokem z hořícího letounu a umís-
těním Brykse do zajateckého tábora
začala druhá etapa jeho válečného
života a balancování mezi životem a
smrtí. Prošel dlouhou řadou táborů a
věznic. Společným znakem těchto
pobyť byla Bryksova touha po svo-
bodě, ke které vedla jediná cesta -
útek. Doslova denně promýšlel mož-
nosti útěku a také je prakticky usku-
tečňoval. Je známo celkem pět pokusů

o útek, vesměs dočasně úspěšných.
Sebevětší fantazie spisovatele nedo-
sáhne dramatickosti popisu skuteč-
ných útěků Brykse ze zajateckých
táborů. Prokopal se tunelem z tábora
až za dráty, při jiném útěku se na letiš-
tí u Frankfurtu n. M. dostal téměř až
ke kabině německého stíhacího letou-
nu, se kterým chtěl uletět, na útěku se
živil ovocem ze stromů a zahrad, aby
se rychleji přesunoval, ukradl jízdní
kolo, střetl se s přesilou Hitlerjugend a
s civilní policií, uprchl z tábora ukrytý
v cisterně na vyvážení fekálií. Bohu-
žel bylo nemožné dostat se bez pro-
středků a pomoci z německého vnitro-
zemí buď do Švýcarska nebo do Švéd-
ska jako neutrálních států. Byl vždy
chycen a znovu umístěn do zajatecké-
ho tábora nebo do vězení. Společným
znakem opakovaného zatčení bylo to,
že byl následně umisťován neustále
dále na východ, aby mu byla znesnad-
něna cesta na západ ke svobodě.

Po jednom z útěků na území okupova-
ného Polska začal spolupracovat
s hnutím odporu, s polskou podzemní
organizací (Armia Krajová).

Připravované završení jeho útěku taj-
ným přistáním anglického letounu na
polském území a odletem Brykse do
Anglie se neuskutečnilo; pravděpo-
dobně pro zradu jednoho z polských
důstojníků, který spolupracoval s ges-
tapem. Následkem fyzického násilí a
krutých výslechů Bryks na jedno ucho
nadosmrti ohluchl a při jednom útěku
mu při následném střetu s pronásledo-
vateli bylo propíchnuto břicho.

Gestapo mezitím zjistilo skutečnou
identitu Josefa Brykse. Jako Čecha a
tedy občana Protektorátu ho 30. srpna
1944 převezli do Prahy k výslechu
v Petschkově paláci. Byl vězněn
v Loretě a na Pankráci a posléze od-
souzen k trestu smrti. S výkonem roz-
sudku však Němci otáleli, neboť pro-
střednictvím švýcarského Červeného
kříže dostali od Spojenců velmi vážné
varování před výkonem rozsudku

s tím, že i oni mají německé zajatce...
V táboře Colditz se Bryks dočkal
konce války a osvobození americkou
armádou.

Po návratu do Velké Británie byl ope-
rován na následky zranění v zajetí.
Mimo jiné mu lékaři odstranili z patra
úst střepinu granátu, kterou tam měl
pět roků. Po určité době zotavování a
nabírání sil se 6. října 1945 vrátil do
osvobozeného Československa. Při-
vezl si nejen jedno z nejvyšších brit-
ských vyznamenání, které mu udělil
anglický král Jiří VI. - Member of the
Order of the British Empire, MBE
(Řád britského impéria) a řadu dalších
britských a českých vyznamenání -
War Medal, Air Crew Europe Star,
The 1959-1945 Star, Česko-slovenský
válečný kříž (postupně celkem tři-
krát), Československou medaili za
chrabrost (dvakrát), Československou
medaili za zásluhy I. stupně a Pamětní
medaili čs. zahraniční armády (se štít-
ky P a VB), ale jako novomanžel i
svou anglickou manželku Trudie Ro-
seovou z Londýna, vdovu po britském
letci a příslušníci vojenských žen-
ských oddílů WAFF.

Brzy po ukončení války natočili ve
Velké Británii o jeho krutých váleč-
ných letech a o jeho vztahu k Trudie
celovečerní film Srdce v zajetí.

Byl přidělen k Leteckému učilišti
v Olomouci jako učitel létání a anglic-
kého jazyka. Splnil se mu válečný sen
- po vítězné válce se zapojit do obno-
vy předválečné i válečné slávy česko-
slovenského letectví a budování nové
mírové armády. Odmítl nabídku
svého britského přítele a pozdějšího
generála Wilsona, aby se s manželkou
vrátil do Británie a vstoupil do jejího
letectva. Netušil, že toto odmítnutí
bude mít pro něho a jeho rodinu tra-
gické důsledky.

Ivo Stavěl,
náboženská obec Olomouc
Pokračování přístě

Josef Bryks by se 18. března dožil 90 let.

NAŠE RECENZE

ZDENĚK KALISTA: KAREL IV. A ITÁLIE,

vydala nakladatelství Vyšehrad, Praha 2004, 380 stran.

Knihu českého historika Zdeňka Kalisty Karel IV. a Itálie tvoří dva propo-
jené celky. Prvním je Kalistův překlad kroniky Mattea Villaniho, pokračo-
vání v díle započatém jeho bratrem Giovannim. Výbor z kroniky
Giovanni Villaniho před lety přinesl též Z. Kalista (Florentské kroniky
doby Dantovy, nakladatelství Odeon, rok vydání neuveden). Nyní se tedy
dostává českému čtenáři do ruky pokračování kronikářského vyprávění
obou bratrů. Kalistův výbor z Mattea Villaniho se řídí stejným kriteriem
jako u kroniky předchozí, tedy pohledem italských letopisců na události
mající spojitost s českými zeměmi. Zde konkrétně na cestu Karla IV. do
Itálie v letech 1354 – 1355. Nejedná se však pouze o suchoporné historick-
ké podání s daty a výčtem rekovných činů. Villaniho kronika je půvabným
vyprávěním o Itálii doby nastupující renesance. Se všemi pŕtkami, zákuli-
sními jednáními, dohodami vyslanců i svým podáním korunovace Karla
Lucemburského na císaře římského tvoří barvitou fresku tehdejšího živo-
ta. Druhým celkem, tvořícím knihu, jsou Kalistovy studie: Císař Karel IV.
a svatý Augustin; Císař Karel IV. a Dante Alighieri; Karel IV. a humanis-
mus; Na okraj kroniky Giovanniho de Marignolli; Cyrilometodějský motiv
u Karla IV.

Knihy Zdeňka Kalisty je zajímavým a poutavým rozšířením obrazu české-
ho "Otce vlasti".

HELENA KRMIČKOVÁ: STUDIE A TEXTY K POČÁTKŮM KALICHA V ČECHÁCH,
vydala Masarykova univerzita v Brně, Brno 1997, 214 stran.

Studie Heleny Krmíčkové zahrnuje vybraná témata a diskuse ze sporů o
kalich z let 1414 – 1415. Na začátku podává přehled jednotlivých teorií o
počátku kalicha v českých zemích. Teorii janovovské, drážďanské, jeroný-
movské a nejpravděpodobnější teorii připisující významné postavení při
zavádění kalicha Jakoubkovi ze Stříbra. Čtenář je seznámen i se základní-
mi díly jednotlivých historických badatelů a argumenty k dané problema-
tice, včetně soudobých.

Na dalších stránkách rozebírá spor o faktický počátek utrakvismu. Zajímají
ji ale také argumenty pro a proti kalichu, pojetí autority v probíraných stře-
dověkých traktátech. Nejčastěji zmiňovaným jménem je zde Jakoubek ze
Stříbra.

V následující kapitole se zabývá skutečnou rolí drážďanských mistrů od
Černé růže v počátcích kalicha a současným stavem bádání o Mikuláši
z Drážďan. Porovnává i jednotlivé texty mezi sebou, z hlediska jejich vzá-
jemné ovlivňování.

Poslední kapitola se zabývá vztahem mezi Matějem z Janova a Jakoubkem
ze Stříbra.

V další, neméně přínosné textové části pak přináší kritickou edici Jakoub-
kova traktátu Magna cena, traktátu betlémského kazatele Havlíka Asserunt
quidam, repliky Petra Payna Quia nostri temporis homines a traktátu
Mikuláše z Drážďan Contra Gallum.

Práce Heleny Krmíčkové, ačkoliv vyšla bohužel v nákladu pouhých 250
výtisků, je důležitým příspěvkem k počátkům utrakvismu v českých zemích.

Jan Rokyta

Diskuse

Se suverenitou sobě vlastní vyzývá
Jindřiška Kubáčová v 9. čísle letoš-
ního Českého zápasu k zamyšlení
nad znakem (stavem) církve. Způ-
sobem, s jakým své zamyšlení poja-
la, však mimoděk vyjádřila i mnohé
z naší neschopnosti vést konstruktiv-
ní diskusi, která nebude postavena
na pocitech, zdáních a emocích, ale
kristovsky spravedlivých soudech.
Kdyby se ve svém podivně vypoin-
tovaném článku autorka neotřela o
vršovický Husův sbor, jehož jsem
farářem, nepokládal bych za důležité
na něco podobného reagovat a činím
tak jenom proto, že se na mě věřící
obracejí s dotazy, co tím chtěla auto-
rka říci a proč tak činí na stránkách
oficiálního církevního tisku, aniž by
svou připomínku k vizuálnímu
ztvárnění symbolu církve na věži
našeho sboru položila odpovědným
činitelům dotčené náboženské obce
případně diecézní rady. Díkce článku
připomíná pokleslý žurnalistický
bulvár, se kterým - jak se zdá - má
sestra Jindřiška také svoji zkušenost.
Spojitost mezi natřením kalicha a
kříže na věži kostela a následným
příjetím biskupského svěcení v apoš-

ODPOVĚĚ J. KUBÁČOVÉ

tolské poslušnosti je bezesporu
zcela zásadním odhalením v této ne-
blahé kauze a je jenom škoda, že
s ním sestra Kubáčová přišla lidově
řečeno až „s žlutým křížkem po
funusu“. To, jak Kubáčová rozkryla
spojitost mezi barvou kříže a apoš-
tolskou suksesí, předčí i pověstné
výroky kárných komisí a zaslouží si
nominaci na církevní blábol roku a
to jsem měl za to, že podobně spik-
lenecké teorie odezněly s koncem
minulého patriarchátu. Je obecně
známým jevem, že společenství
vnitřně porušené má tendenci ne-
ustále ve svých řadách vyhledávat
nové a nové nepřátele, na které se
významně ukazuje prstem jako na
původce panujícího nesouladu. Ten-
tokrát to tedy odnesl "jenom" náš
kříž. Divím se, kolik pozornosti je
věnováno očividným maličkostem,
namísto důkladné reflexe toho, jak si
jako českoslovenští husitští křesťané
stojíme před Pánem Bohem i před
okolním světem, jaká je naše pověst
v české ekumeně. Handrkujeme se
jako trhoviči o podobu křížů, štól,
bohoslužebných oděvů, gest a posto-
jů při liturgii, bibličky řečeno cedí-

me komáry a bez povšimnutí poly-
káme velbloudy. K prokazatelným
pokleskům bližních zůstáváme ne-
teční až do okamžiku, kdy nám sa-
motným je slápnuto na kuří oko a
cítíme se ohroženi ve svých pozic-
cích. Poslední patriarcha přirovnal
církvi k pacientovi, který v těžkém,
nicméně stabilizovaném stavu leží
na jednotce intenzivní péče. Zdali
stejně stanovisko zastává i nyní poté,
co církvi aplikoval metodu invazivní
léčby, nevím. Mám-li však tento pří-
měr použít, potom mi současný stav
připomíná situaci, kdy se nad vážně
nemocným pacientem dohadujeme,
jak má provedenou pedikúru. Nic
proti tomu: i barva a stav nehtů jistě
hraje důležitou roli v celkovém do-
jmu a o svém nositeli něco vypovídá,
jenom se bojím, abychom si v tom
přílišném zájmu o jednotlivosti také
všimli, zda máme ještě něco společ-
ného s živým organismem nebo už
jsme opravdu jen skupinou pozůsta-
lých na smutečním obřadu, který se
nečekaně protáhnul...

David Frýdl
farář Praha 10 - Vršovice

ZPRÁVY

Poznáváme se navzájem

Ve dnech 14.-18. 6. 2006 se koná v pensionu Betlém v Janských Lázních konference žen "Poznáváme se navzájem", zaměřená na službu žen v naší církvi a na společné poznávání se žen z naší církve, z Polska (luteránky a reformované sestry) a Německa (luteránky). Dorozumivacím jazykem je němčina. Z každé země se zúčastní 10 žen, laiček i duchovních. Konferenční poplatek je 500,- Kč, splatný na místě.

Přihlášky je zapotřebí odeslat do 25. dubna na adresu organizátorky Mgr. Aleny Naimanové, Bezručova 16, 516 01 Rychnov nad Kněžnou, tel.: 494 534 854 nebo 739 071 416 nebo naina@quick.cz.

Bližší informace tamtéž.

Alena Naimanová

Výběrové řízení

Husitský dětský domov rodinného typu nedaleko Příbrami vyhláší výběrové řízení na místo ředitele. Předpoklady: odborné vzdělání a praxe dle platné legislativy, citlivý přístup k dětem, schopnost samostatně tvůrčí práce i vedení malého kolektivu, ŘP, znalost práce s PC. Pozitivní vztah k přírodě a zdravému životnímu stylu, sportovní a manuální zručnost. Smluvní mzda, nástup do 1. 8., zahájení provozu domova 8./9. 2006. Info o projektu na www.husiti.cz/domovdubeneč. Přihlášky s životopisem do 24. března 2006 na e-mailovou adresu: domovdubeneč@seznam.cz nebo CČSH, V Tišině 3, 160 00 Praha 6, zn. Ředitel.

(mr)

Oprava adresy

NO Vlašim má správnou e-mailovou adresu: ccsh-vlasim@atlas.cz

(ob)

Mezinárodní den Romů

Mezinárodní den Romů se připomíná od roku 1971, kdy se v Londýně konal I. světový kongres Romů z různých zemí. Poprvé tu zazněla píseň "Gelem gelem", kterou ze staré romské písně upravil Jarko Jova-novič z Jugoslávie. Píseň byla uznána za mezinárodní romskou hymnu, oficiálně byla přijata i mezinárodní romská vlajka a byla založena první mezinárodní romská organizace - International Romani Union (IRU). Romové slaví Mezinárodní den Romů každoročně od roku 1990, kdy byl ustanoven na 4. kongresu Mezinárodní romské unie ve Varšavě.

Vážené sestry, vážení bratři, komise Eukumenické rady církví v ČR pro práci s Romy se obrací na jednotlivé církve, farnosti, obce a sbory s výzvou, aby se jejich společenství v neděli nejbližší Mezinárodnímu dni Romů, tj. 9. dubna, modlila za Romy, jako za své bližní a bratry. Mnozí Romové jsou členy stávajících církví, stále více Romů přichází do samostatných romských sbo-

ru. Snaží se žít podle biblických zásad a změna jejich života je viditelná. I oni však potřebují podporu, potřebují vidět, že na ně myslíme, potřebují naše přímluvné modlitby, aby jejich víra vytrvala a sílila. Ještě větší podporu potřebují však ti, jejichž životní podmínky se neustále zhoršují. Věříme, že poznání Pána Ježíše může jejich situaci změnit.

Uvádíme modlitbu romského básníka Vlady Oláha z jeho nově vydané knížky "Žár lásky" a věříme, že se jednotlivé sbory budou přimloutvat za to, aby Bůh tuto modlitbu vyslyšel.

Bože, Otče náš,
věřím, že nám Romům
budeš pomáhat, že chránit budeš
naše bídné vyhladovělé vesnice,
že nám dáš práci.

Shlédni na nás,
jak upadáme do hříchu,
pohled na svoje syny a dcery.
Odpusť nám,
jsi naše láska, naše útočiště.
Ty sám můžeš vyvést
nás Romy z temnoty,
otevři svoji náruč.
Bože, smiluj se,
i my tě milujeme.
Osviť svým Duchem
myšlenky naše, naše slova.
Svou pravdou osviť
naše duše.
Žehnej nám,
jak žehná černá zem
černému chlebu.

(Vlado Oláh, *Khamutno kamiben. Žár lásky, Matice romská, o.s. & sdružení Dženo, 2005, ilustrace Václav Lamr, 2005, str. 77*)

(kc)

KDO TO UDĚLÁ?

„Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce.“

Sk 4,32

V jednom sboru koloval následující dopis, který mluví sám za sebe.

Drahy přáteli:

Počet členů sboru	140
Bydlících mimo	7
Na práci zbývá	133
Starší, kteří si už své odpracovali	13
Na práci zbývá	120
Dlouhodobě nemocní	5
Na práci zbývá	115
Členové, kteří se na práci nepodílejí	30
Vánoční a velikonoční členové	3
Na práci zbývá	82
Přepřipravení členové	30
Na práci zbývá	52
Vymlouvající se členové	20
Na práci zbývá	32
Členové příliš zaneprázdnění jinými věcmi	30
Na práci zbývá	2

Jsme to jen my dva a doufám, že hned začneš, protože na mne samotného je toho moc!

Historik Lukáš o členech církve prvního století prohlásil, že byli jedné mysli, že měli zájem jedni o druhé a že Bůh mezi nimi jednal. I v našem sboru bude pracovat, jestliže dovolíme, aby jeho Duch pracoval skrze nás.

HWR

V církvi jsou jen dva druhy lidí,
ať se na to díváme jakkoli -
jedni, kteří jen říkají, co by se mělo udělat,
a ti, kteří to udělají.

Anonym
vyb.-czka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ
OČIŠTĚNÍ CHRÁMU

Když Pán Ježíš bičem vyháněl z chrámu všechny "podnikatele", musel to být chvíli pořádný zmatek. I vaším úkolem je nastolit pořádek do zpřeházených písmenek - přesmyček. Když je správně seřadíte, aby slova dávala smysl, vypíšete si z nich písnička do tajenky.

MRAZÉJULE	(5)
TIŠČÍŔON	(7)
DIČRAAVPO	(5)
MÁRCSNNIĚÍ	(2)
CIKELOVONE	(10)
ZÉPMICĚNENO	(9)
NYVÁHÍN	(7)

(Řešení z minulého čísla: Křřž)

Jana Krajčířiková

KALENDARIUM - BŘEZEN

19. 3. 1711 - Zemřel v Litomyšli **Josef Langer** (* 25. 12. 1650 v Lanškrouně) - matematik a astronom.

19. 3. 1811 - Zemřel ve Vídni **František Adam Míča** (* 11. 1. 1746 v Jaroměři nad Rokytou) - hudební skladatel.

19. 3. 1891 - Narodil se v Jaroměři **Josef Šíma** (+ 24. 7. 1971 v Paříži) - malíř, ilustrátor a překladatel.

19. 3. 1896 - Byl zahájen provoz na první elektrifikované tramvajové lince v Praze z Karlína do Vysočan (již od roku 1875 fungovala jako koňská dráha, která se zde udržela až do roku 1905). Starší elektrickou dráhu měly jen Teplice (1895), následovaly Most a Liberec (1897), Olomouc (1898), Ústí nad Labem a Plzeň (1899), Jablonec nad Nisou, Brno (1900). Tam fungovala pouliční koňská dráha již od roku 1869, po 15 letech ji nahradila parní tramvaj.

21. 3. 1931 - Zemřel v Praze **Josef Zubatý** (* 20. 4. 1855 v Praze) - český jazykovědec, který se zabýval především historickým srovnáním indoevropských jazyků, baltistikou a v pozdějším období i bohemistikou. Od vzniku časopisu *Naše řeč* v roce 1916 byl jeho redaktorem a jedním z předních přispěvatelů. Jeho postavení a autorita nejlépe vystihuje skutečnost, že byl roku 1923 zvolen prezidentem České akademie věd a umění. Zubatého vědecká a pedagogická činnost ovlivnila celou generaci českých jazykovědců. Velmi sebekritický Zubatý nevydal žádné "velké" dílo a jeho zásadní pojednání zůstala roztroušena ve vědeckých časopisech, až je utřídil a vydal v letech 1945-54 Josef Vachek pod názvem *Studie a články*. Vedle jeho obecně jazykovědných prací měla zásadní význam v českém prostředí průkopnická studia indologická (O literatuře vědecké, 1898, či studium struktury verše proslulého eposu Mahábháráta, 1889, ale také řada statí v *Ottově slovníku naučném*). Na jeho dílo pak navázali především Vincenc Lesný a Otakar Pertold, díky nimž a jejich pokračovatelům patří česká indologie ke světové špičce.

22. 3. 1471 - Ve věku jedenapadesáti let zemřel po dlouhotrvající nemoci český král **Jiří z Poděbrad** (* 23. 4. 1420 v Poděbradech). Správcem království se bezprostředně po jeho smrti stala královna Johana a syn Jindřich (prozatímně). Vlada Jiřího ("husitského krále dvojího lidu", tj. katolíků a kališňáků) dala zemi klid a ekonomickou prosperitu. Ke kandidátům na uvolněný trůn patřil Jiříkův zeť Albrecht Saský (24. dubna přitáhl do Prahy) a také Matyáš Korvín.

22. 3. 1901 - Narodil se v Olomouci **Vít Obřtel** (+ 12. 6. 1988 v Praze) - architekt, scénograf, grafik a návrhář nábytku, člen Devětsilu, tzv. Puristické čtyřky (autor manifestu *Renesance*, 1926), Spolku výtvarných umělců Mánes, Svazu a Klubu architektů. Navrhoval také scény pro Osvozené divadlo, typograficky upravedl knihy svých kolegů v Devětsilu, kde patřil k předním oponentům Teigeova koncepcí, a psal básně (Kštica Bereniky, 1937, *Železné opánky*, 1945, *Hudba křehkostí*, 1983 a další sbírky).

24. 3. 1896 - Narodil se v Praze **František Tichý** (+ 7. 10. 1961 v Praze) - malíř a grafik.

25. 3. 1876 - Narodil se v Praze **Karel Dyrnky** (+ 2. 7. 1949 v Praze) - knihtiskař a typograf, který byl v letech 1905-14 vedoucím redaktorem časopisu *Typografia* a roku 1908 zakládal Spolek českých bibliofilů. V letech 1919-34 byl technickým ředitelem Státní tiskárny v Praze. V této době také navrhl nové typy písma: *Malostranskou antikvu* (1927) a *kursivu* (1928), *Dyrnkovu antikvu* (1929), *Grégrovu romanu* (1930) a některé další, končící roku 1946 *Konůpkovou italikou*. Zasloužil se o české knižní typografické umění také teoreticky svými publikacemi *Krásná kniha* a její technická úprava (1909, 1924), *Typograf o knihách* (1911, 1925) a především knihou *Pravidla sazby typografické*, opakovaně několikrát vydanou (1908, 1924, 1928, 1929, 1936, 1947, 1948). Zajímavé je, vedle řady dalších, rovněž vydání publikace *Písma J. Váchala* (1930). Získal řadu ocenění, a to nejen doma, ale i v zahraničí. Působil rovněž jako překladatel, zejména z francouzštiny.

25. 3. 1901 - Narodil se v Novém Městě nad Metují **Antonín Kybal** (+ 15. 11. 1971 v Praze) - malíř a textilní výtvarník. Od něho mj. pochází návrh textilie pro budovu Společnosti národů v Ženevě (1937) a pro kancelář československé státní síně v New Yorku (1938) s námětem *Upálení M. Jana Husi* (podle *Jenského kodexu*).

26. 3. 1371 - Jan Jindřich vydal poslední testament, podle něhož starší syn Jošt měl získat titul "dominus, marchio et princeps" země Moravy, další dva synové Jan Soběslav a Prokop (vedle majetku) si podrželi markraběcí titul, ale museli složit slib lenní poslušnosti Joštovi.

26. 3. 1806 - Zemřel v Prostějově **Jan Alois Hanke** (* 26. 5. 1751 v Holešově) - moravský osvícenec, kustod a později bibliotékař univerzitní knihovny v Olomouci. Vyučoval také češtinu na šlechtické akademii. Byl dopisujícím členem tří zahraničních učených společností a vydal několik spisů o hospodářských a politických otázkách, které svým způsobem ovlivnily další kulturní vývoj. Představil se v nich jako důsledný stoupenec josefinismu (mj. doporučoval zrušení roboty). Jeho nejrozšířenější prací byla německy psaná, dosti působivá obrana českého jazyka *Doporučení české řeči a literatury* (1783).

26. 3. 1891 - Narodil se v Uherském Brodě **Vojtěch Boris Luža** (+ 2. 10. 1944 v Hříšti u Příbrysi) - československý generál, účastník protirakouského a protinacistického odboje.

26. 3. 1916 - Zemřel v Praze **Jakub Husník** (* 29. 3. 1837 ve Vejpronicích u Plzně) - vynálezce v oboru reprodukční techniky (mj. zdokonalil světlotisk), zakladatel známé firmy Husník a Häusler.

(red)